

РЕШЕНИЕ

№ 3320

гр. София, 27.10.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав, в публично заседание на 27.09.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **367** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.215 от Закона за устройство на територията (ЗУТ).

Образувано е по Жалба на Ж. „Ф.-3-Н.“, представлявана от председателя на УС – А Ж, срещу ЗАПОВЕД № РД-18-383/ 07.12.2009г. на директора на Д. „К. по С.“ на Столична община. С процесния административен акт, на основание чл.57а, ал.1, т.1, т.2 и т.3, ал.3 и ал.6 ЗУТ, на жалбоподателя е наредено да премахне „Павилион за охрана“, намиращ се в гр.С., район Слатина, УПИ I-за магазини и подземни гаражи, К.95, м.”Х С-Слатина”, в близост до Б.б. поставен върху терен - частна общинска собственост (АОС №0934/ 03.01.2001г.), както и да възстанови мястото и околното пространство във вида преди поставянето, по указания дадени от районната администрация.

Жалбоподателят излага доводи за недействителност на оспорваната Заповед, като постановена в нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните норми. Твърди, че процесният обект не е незаконен строеж по смисъла на ЗУТ, поради което и не подлежи на премахване. Моли съда да отмени Заповед № РД-18-383/ 07.12.2009г.

Ответникът – СТОЛИЧНА ОБЩИНА, оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител – юрк. П, поддържа неоснователност на жалбата и моли съда да я остави без уважение. Подробен доводи излага в Становище от 07.01.2010г. и в писмени бележки по същество на спора. Претендира разности.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен К., съгласно изричната разпоредба на чл.215, ал.1 във вр. с чл.214, т.1 ЗУТ. Подадена е в преклузивния срок за оспорване, от активно легитимирано лице – адресат на акта.

Разгледана по същество Жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателя доводи и извърши проверка на оспорвания административен акт на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Заповед № РД-18-383/ 07.12.2009г. е издадена от компетентен административен орган. За установяване на това обстоятелство ответникът е представил по делото Заповед № РД-09-3345/ 29.05.2008г. на кмета на СО (л. 11-15), с която на основание §1, ал.3 ЗУТ (редакцията ДВ, бр.61/ 2007г.) последният е оправомощил директора на Д. КС да издава Заповеди за премахване на преместваеми обекти по чл.56 и чл.57 ЗУТ. Заповедта на кмета на СО, с която е делегирал правомощията си по чл.57а ЗУТ не е оспорена в производството.

Актът е в предписаната от закона форма – мотивирана писмена Заповед, и при постановяването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, установени в чл.57а ЗУТ, които да мотивират неговата отмяна.

В съответствие с разпоредбата на ал.2 на чл.57а ЗУТ Заповедта е издадена въз основа на Констативен акт № 1/ 10.10.2009г. (л.23), съставен от длъжностни лица на районната администрация на район „Слатина”. При извършване на проверката е констатирано, че жалбоподателят е монтирал преместваеми обекти – „Павилион за охрана” и „Бариера” в близост до Б.б. в имот – частна общинска собственост - УПИ I-, за магазини и подземни гаражи” от К.95 по плана на гр.С., м.”Х С-Слатина”. Установено е също, че за поставяне на процесния павилион няма изрично писмено съгласие на собственика, нито е сключен договор за наем, както и няма издадено разрешение и схема за поставяне, с което е нарушена нормата на чл.56 ЗУТ. Срещу констатациите от извършената проверка жалбоподателят е подал Възражение рег.№ 94-02-4/ 13.10.2009г. (л.18), което е обсъдено от административния орган преди постановяване на акта.

Съдът приема, че оспорваната Заповед е съответна на материалноправните норми и на целта на закона.

Съгласно нормата на чл.56, ал.1 ЗУТ върху поземлените имоти могат да се поставят преместваеми увеселителни обекти и преместваеми обекти за търговски и други обслужващи дейности. При условията на неизчерпателно изброяване са посочени примери - павилиони, кабинни, маси и други елементи на градското обзавеждане.

Не се оспорва от жалбоподателя обстоятелството, че обектът е направен от алуминиева дограма, с размери в план 2м. на 2м. и височина 2м. и не е трайно прикрепен към земята. Предвид на това съдът приема за установено по делото, че процесният „Павилион за охрана” попада в приложното поле на чл.56 ЗУТ и представлява преместваем обект по смисъла на ал.1.

Съгласно приложимата норма на чл.56, ал.2 ЗУТ поставянето на преместваеми обекти в поземлените имоти става въз основа на разрешение за поставяне, а когато имотът е държавен или общински и въз основа на схема, одобрена от главния архитект на общината. В ал.5 на същата норма е установено, че разрешението за поставяне на преместваеми обекти в чужд поземлен имот (в случая общинска собственост), се издава въз основа на изрично писмено съгласие на собственика или писмен договор за наем на

заетата площ.

От анализа на разпоредбата на чл.56 ЗУТ следва да се приеме, че поставянето на преместваеми съоръжения в общински/ държавен имот е законосъобразно само при кумулативното наличие на три предпоставки: валиден договор за наем на общинския/ държавен терен, разрешение и схема за поставяне, одобрени от главния архитект.

В процесния случай жалбоподателят не ангажира доказателства, нито твърди да има валидно сключен договор за наем за поставяне на процесния преместваем „Павилион за охрана” в имота – общинска собственост, съгласно приетия по делото АОС №0934/03.01.2001г. (л.25). Не се твърди също, нито са посочени доказателства въз основа на които да се установи валидно основание на жалбоподателя за законосъобразно поставяне на процесния павилион.

Съдът намира неоснователно искането на ответника да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение, като несвоевременно направено – след приключване на устните състезания.

Мотивиран от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, ВТОРО ОТДЕЛЕНИЕ, 25-и състав

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на Ж. „Ф.-3-Н.”, представлявана от председателя на УС – А Ж, *срещу* ЗАПОВЕД № РД-18-383/ 07.12.2009г. на директора на Д. „К. по С.” на Столична община, **като НЕОСНОВАТЕЛНА.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния Административен Съд на РБългария в 14 дневен срок от уведомяването.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ

БОРЯНА ПЕТКОВА